

TÍTOL: La meva bona amiga

VALOR: La falta de son ens torna persones maldestres i tristes, i ens pot afectar la salut.

SEGONS DEL RELLOTGE

MARTA: Quan era més petita, per mi, a les 9 ja era mitjanit.

MARTA: En canvi ara, quan arriba la mitjanit encara estic llegint la revista *Amiga*: hi ha unes cartes boníssimes.

(LLEGINT) "...Veig un home i em poso molt nerviosa. Ni tan sols sóc capaç de parlar-hi. Què puc fer?" (CANVIA DE VEU)
"...Estimada amiga, si els teus pares no et deixen tenir amics, és natural que et passi això..."

MARE: Marta, apaga el llum i vés-te'n a dormir!

MARTA: (RESPON CRIDANT DES DE LLUNY) De seguida, mare!

(LLEGINT CONCENTRADA) "...Parla amb els teus pares. Explica'ls que un amic no és un promès i que per tenir amics no hi ha una edat determinada..." Hi estic totalment d'acord.

SONA EL DESPERTADOR

MARTA: Com que me'n vaig anar a dormir tard, l'endemà no vaig sentir el despertador. La mare em va venir a despertar i gairebé a empenyes em va portar fins al lavabo.

MARE: No et tornaré a despertar! Si fas tard a l'escola, ja t'espavilaràs.

MARTA: La situació es complicava. Fins que un dia, l'Andreu, el noi nou del grup, em va fer un dels seus comentaris terribles.

ANDREU: Et passa alguna cosa, oi? Estàs malalta?

MARTA: A mi? Noooo. Per què ho dius?

ANDREU: Mira't en un mirall... Has estat plorant o no has dormit, aquesta nit? Fas unes ulleres terribles.

MARTA: (ESCANDALITZADA) Ulleres! No m'ho podria creure.

MARTA: Algun dia n'havia llegit alguna cosa a la revista *Amiga*: (SE SENT PASSAR FULLS) Aquí ho tinc: "Posa't un glaçó embolicat amb una tovallola damunt dels ulls durant uns minuts..."

MARE: Què t'ha passat, filla? T'has donat un cop?

MARTA: No, mare. Només em vull treure aquestes ulleres que faig. La revista *Amiga* diu que això és molt bo per reduir-les.

MARE: La tens per aquí, la revista?

MARTA: És damunt del sofà.

MARE: Espera. Deixa'm que et digui... (SE SENT COM PASSEN ELS FULLS) Em sembla que t'has oblidat de llegir una cosa molt important: "No dormir prou et fa sortir unes ulleres ben grosses".

MARTA: I quant és "dormir prou"?

MARE: Segons la teva revista *Amiga*, una nena com tu ha de dormir al voltant de deu hores.

MARTA: I jo només en dormo cinc o sis. Adéu, mare.

MARE: On vas?

MARTA: A dormir. Haig de completar les deu hores de son per fer bona cara.

MARTA: Des d'aquell dia que no m'adormo a la classe i no discuteixo al matí amb la mare. I a més a més, ja no faig aquelles ulleres gegantines que feia abans. Bé, no tan gegantines, les que sí que són gegantines són les que fa la mare de l'Hèctor: és doctora i treballa de nit en un hospital. I ella sí que fa unes bones ulleres...